

Sygn. akt III KK 148/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cezar

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 sierpnia 2017 r.,
sprawy P.P.

skazanego za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 13 września 2016 r.,

sygn. akt V Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 3 grudnia 2015 r.,

sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.K. - Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów w G. - kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G. wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 r., II K (...), uznał P.P. za winnego czynu wypełniającego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., opisanego w ten sposób, że oskarżony od 16 do 17 stycznia 2012 r. w ramach spółki „E.” Sp. z o.o. z siedzibą w G., działając w P. i G. w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem R.P. i A.F. za pomocą wprowadzenia w błąd co do możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków transakcji dotyczącej sprzedaży wymienionym rękawa bezbarwnego w ilości 50 ton o wartości brutto 92.250 złotych, gdzie następnie po otrzymaniu na swe konto bankowe kwoty j/w za wskazany wyżej towar nie dostarczył go A.F. i R.P. czym doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 89.000 zł., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej podstawowej i na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 13 września 2016 r., V Ka (...), Sąd Okręgowy w G., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, zarzucającej obrazę art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. a nadto art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. oraz błędy w ustaleniach faktycznych, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca zarzucił „rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 2 § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 i 2 k.p.k., art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., a także art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na:
 - a) uznaniu, iż Sąd I instancji zasadnie oddalił wniosek dowodowy skazanego o przesłuchanie świadka T.S. zmierzający do wykazania prawdziwości twierdzeń P.P. w zakresie braku zamiaru bezpośredniego odnośnie przypisanego mu czynu, uznając je za niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy bądź zmierzające do przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy przeprowadzenie wnioskowanego dowodu odbyłoby się bez nadmiernej zwłoki dla toczącego się postępowania oraz w sposób niewątpliwy stwierdzałoby okoliczności decydujące o winie bądź niewinności skazanego, w konsekwencji czego Sąd II instancji uznał za prawidłowe rozstrzygnięcie Sądu I instancji, w którym pozbawiono skazanego możliwości dowiedzenia własnej niewinności, rażąco naruszając prawo do obrony,
 - b) nieprzeprowadzeniu dodatkowych dowodów wskazywanych w apelacji obrony (tj. o przesłuchanie świadków S.Y. i M.S. , z wyciągu konta bankowego spółki E. Sp. z o.o. oraz dokumentów księgowo- finansowych ww. spółki), zmierzających

do wykazania prawdziwości twierdzeń P.P. w zakresie braku zamiaru bezpośredniego odnośnie przypisanego mu czynu, traktując ww. dowody jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że kondycja finansowa spółki E. Sp. z O.O. była zła, a skazany P.P. podejmował tylko pozorne działania mające na celu ukrycie rzeczywistego zamiaru niewywiązania się z zobowiązań wobec pokrzywdzonych, a w konsekwencji - błędne uznanie, że P.P. działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, podczas gdy przeprowadzenie ww. dowodów w toku postępowania mogło istotnie doprowadzić do odmiennych wniosków w tym zakresie,

2. art. 4 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegające na nie zbadaniu przez Sąd II instancji z własnej inicjatywy okoliczności powoływanych przez skazanego P.P., w oddalonych wnioskach dowodowych, w sytuacji, gdy miały one zasadnicze znaczenie dla oceny wiarygodności wyjaśnień skazanego oraz zeznań świadków-pokrzywdzonych będących główną podstawą uznania P.P. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, w konsekwencji czego, zaskarżonego orzeczenia nie można uznać za opartego na prawdziwych ustaleniach faktycznych."

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zarówno w apelacji jak i w kasacji obrońca P.P. podnosił konieczność przesłuchania świadka T.S. (*w apelacji – M.S., w kasacji pkt 1b również pojawia się MS. - str.2*), czyniąc zarzut z faktu nieprzeprowadzenia owego dowodu, podobnie jak i z nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań S.Y., przez Sąd *ad quem*. Sąd Okręgowy odnosząc się do oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie T.S. przez Sąd Rejonowy podniósł, iż obrońca miał na złożenie takowego wniosku 2 lata i 8 miesięcy (akt oskarżenia wpłynął do Sądu w dniu 27 lutego 2013 r., k. 269, złożenie wniosku dowodowego nastąpiło 18 listopada 2015 r., k. 728) a

ponadto okoliczności, które miały być udowodnione, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Oczywistym jest, iż strona ma prawo składania wniosków dowodowych na każdym etapie postępowania, jednakże oczekiwać należy od profesjonalisty, iż „kluczowe” - jak to ujął w apelacji obrońca skazanego - dowody będą zgłoszone we wczesnych etapach postępowania sądowego, nie zaś tuż przed jego zakończeniem. Podkreślić należy, iż dla bytu przypisanego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. nie ma znaczenia, czy P.P. prowadząc działalność gospodarczą wywiązywał się z wcześniejszych zobowiązań. Istotny jest - co było przedmiotem badania Sądu - zamiar P.P. wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Chronologia zdarzeń od momentu zawięzania kontraktu z pokrzywdzonymi, poprzez tłumaczenie chwilowego braku możliwości dostarczenia towaru aż do chwili zaprzestania odbierania telefonów przez oskarżonego, świadczy o takim jego zamiarze. Wobec powyższego, prawidłowo Sąd odwoławczy oddalił wnioski dowodowe o przesłuchanie S.Y. na okoliczność wywiązywania się oskarżonego z innych zobowiązań, oraz o przesłuchanie T.S. na okoliczność chęci zwrotu należności pokrzywdzonym za pomocą cesji wierzytelności. Sąd Okręgowy przypomniał najważniejsze fakty świadczące o realizacji przez oskarżonego znamion przypisanego mu czynu (vide s. 8 *in princ.* uzasadnienia). To one miały kluczowe znaczenie, a jednak pozostały poza uwagą kasacji. Nie zasługiwał też na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. Przepis ten nakłada na sąd *meriti* obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy - innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Tym samym, sąd orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i dlatego wymaga uzupełnienia, co w niniejszej sprawie jednak nie zaistniało.

W świetle powyższego, twierdzenia obrońcy oskarżonego o nienależytym rozważeniu zarzutów apelacji są nieuprawnione, albowiem Sąd odwoławczy nie uchybił przepisom wskazanym w zarzutach, należycie wywiązał się z obowiązków określonych w art. 433 § 2 k.p.k. i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku realizując wymogi z art. 457 § 3 k.p.k. Niepodzielenie zapatrywań obrony

sformułowanych w apelacji i nierozstrzygnięcie sprawy po myśli skazanego nie czyni trafnymi zarzutów naruszenia tychże przepisów.

Dlatego oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.